

[Clausager.]

Retfærdighed, men det er tillige en klog og god Samfundspolitik.

Naar vi nu atter i Aar fordyrer en Vare som Sukker for Forbrugerne, er der altsaa ifølge det, jeg før har sagt, i og for sig ikke noget at sige til det, naar Vejen for den almindelige Tilpasningspolitik er spærret. Men der er kun det, at de, som producerer Varer, der ligger paa et lige saa lavt Niveau som Sukker, har Krav paa en lignende Prisorhøjelse paa deres Varer. Sagt paa en anden Maade: Landbrugerne i de Egne af Landet, hvor der ikke kan dyrkes Sukkerroer, maa i Ligerettens Navn have deres Chance. Det er noget af det, der sker gennem Kartoffelmelsordningen. Men Kartoffelmelsproduktionen og i Forbindelse dermed Kartoffeldyrkningen er af saa forholdsvis ringe Omfang og ringe Betydning; der maa sørges for, at der hurtigst muligt gennemføres en midlertidig Kødordning til Ophjælpning af de fantastisk lave Kreaturpriser, der særlig rammer de Egne. At en saadan i særlig Grad vil komme de magre Egne i Vest og Nord med det større Kreaturhold til gode og derved virke noget som en Kontravægt overfor den Sukkerordning, vi her staar overfor, der særlig tager Sigte paa de gode Egne paa Øerne, det forstaar sig.

Hvad selve Lovforslaget her angaar, skal jeg nævne nogle Enkeltheder. Maa jeg først i al Almindelighed sige, at dette Forslag til en Sukkerordning er jo faktisk en kolossal vidtgaende og omfattende Bemyndigelse til Handelsministeren til at træffe Bestemmelser og til at gribe ind paa en Række vigtige Omraader: Fremstilling af Sukker, Raffinering og Indførsel af Sukker, hvor store Arealer der maa dyrkes, og hvor der skal dyrkes, Fordelingen mellem Fabrikkerne, Forrentningen af Pengene og Prisen paa Sukker — der er en Række betydningsfulde Omraader, hvor Handelsministeren maa gribe ind: Jeg skal ikke sige noget til det, der maa være en Myndighed, der gør det. Men der er for øvrigt visse Ting i Lovforslaget, der er noget uklare, og med den Sukkerordning, der blev gennemført i Fjor, ved vi, at der skete visse Ting, som man ikke forudsatte vilde ske angaaende Sukkerordningen — der kan godt være Tvivlstilfælde, jeg skal siden

nævne et Par Stykker i dette Forslag —, og derfor rejser det Spørgsmaal sig, om det dog ikke vilde være betimeligt her som visse andre Steder at have et Udvalg som raadgivende eller som medbestemmende, naar der er Tale om, at Handelsministeren skal træffe de og de Afgørelser.

Nu vil jeg i og for sig godt sige, at det vistnok vil blive ret vanskeligt at faa et sagligt Udvalg sammensat, som kan optræde nogenlunde enig, men det er jo heller ikke just nødvendigt, at det bliver et saadant sagligt Udvalg, der skulde være raadgivende, eventuelt medbestemmende. Hvis man er af den Anskuelse, at det vilde være heldigt, at Handelsministeren havde et saadant Udvalg ved sin Side, og han selv maatte ønske det — og det kunde jeg for øvrigt tænke mig, han gjorde, da det jo ikke blot er en stor Bemyndigelse, Ministeren faar, men det er ogsaa et stort Ansvar, der lægges paa hans Skuldre —, kunde der muligvis ogsaa nedsettes et Rigsdagsudvalg, som der kunde forhandles med, og som kunde være medbestemmende ved de Afgørelser, der godt kan blive lidt Tvivl om, naar de skal føres ud i det praktiske Liv.

Udover disse almindelige Bemærkninger vil jeg gerne sige lidt om enkelte af Paragrafferne.

I § 3 fastsættes Roeprisen, og i § 4 har vi Sukkerprisen. I Fjor fandtes der ingen Sukkerpris i Loven, og jeg betragter det som en Forbedring, at den nu er indføjet. Om Roeprisen staar der, at „den Pris, der af Fabrikkerne vil være at yde Roedyrkerne pr. leveret Dobbeltcentner Roer, fastsættes til 180 Ø.“. Det er altsaa ligesom i Fjor. Jeg læser det saaledes, at hermed forstaas der Grundprisen, altsaa den forlods Udbetaling, og jeg tror, det havde været bedre, om dette havde staaet direkte, for saa var det udtrykkeligt sagt, at der kan følge noget mere bagefter i Form af Efterbetaling og Tantieme.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at den nævnte Pris er saa nogenlunde rimelig og rigtig, men jeg forstaar dog saa godt, at det er gaaet, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch før sagde, at i en Tid som denne, hvor Folk er saa vanskeligt stillede, ser man, at de spærre Munden op og forlanger mere. Det vilde være underligt, om de ikke gjorde det. Det er jo et af Resultaterne af, at Staten